

Arrest

nr. 153 994 van 6 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit, u bent afkomstig uit het dorp Kelaghrou, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent van Pasjtoense origine en hangt het soennitische geloof aan.

Acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verdween uw vader in mysterieuze omstandigheden. Niemand heeft sindsdien nog iets van of over hem vernomen.

Twee à drie jaar later vervoegde uw broer R. de rangen van het nationale leger van Afghanistan. Hij werd achtereenvolgens in de provincies Laghman en Kunar gestationeerd waar hij aan de slag ging als chauffeur van een tankwagen voor water. Eind 2010 kreeg uw broer een brief van de taliban waarin stond dat hij moest stoppen met zijn werk. Uw broer besteedde geen aandacht aan die waarschuwing en zette zijn activiteiten bij het leger voort.

Eén maand later liet uw broer weten dat hij verlof had genomen en onderweg was naar jullie huis om jullie te bezoeken. Uw broer kwam echter nooit aan bij jullie woning. Toen jullie hem probeerden te contacteren, merkten jullie dat zijn gsm was uitgeschakeld. Drie dagen later gaf u samen met uw moeder zijn verdwijning aan in het districtshuis. Nadat met naar contact opnam met de werkplaats van uw broer, bleek dat hij daar ook al die dagen niet meer was verschenen.

Eén dag later kregen jullie een brief van de taliban waarin stond dat ze uw broer hadden gegijzeld. Ze schreven dat jullie moesten doen wat ze van jullie verlangen en dat jullie niet meer naar het districtshuis mochten gaan, anders zouden jullie worden vermoord. Toen jullie dit meldden op het districtshuis, kregen jullie te horen dat de overheid niet kon instaan voor jullie veiligheid.

Kort nadien kregen jullie nog een brief. Ditmaal schreef de taliban dat ze jullie huis wilden gebruiken als uitvalsbasis voor een aanval tegen een nabijgelegen basis van de buitenlandse troepen. Bovendien moest u die aanval inleiden door een zelfmoordaanslag te plegen aan de ingang van de basis. Indien u zou weigeren, dan zou uw hele familie problemen krijgen. Acht of negen dagen na de ontvoering van uw broer, verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de tiende of elfde maand van 1389 en kwam op 9 januari 2012 in België aan. Dezelfde dag nog diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze asielaanvraag werd door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 10 april 2014. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 18 september 2014. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

U keerde na deze beslissing niet naar Afghanistan terug maar verklaarde zich opnieuw vluchteling bij de DVZ op 27 oktober 2014.

U steunt zich bij uw huidige aanvraag op de problemen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uiteenzette.

In het kader van uw huidige aanvraag legt u volgende documenten voor: twee schoolcertificaten voor uw broer en zus die handelen over het jaar 1393; een document dd. 05.10.1389 (26.12.2010 volgens de Gregoriaanse kalender) waarin de opsporingsdienst naar aanleiding van een vraag van uw moeder dd. 03.10.1389 (24.12.2010 volgens de Gregoriaanse kalender) bevestigd dat R. werd opgepakt en doodgeschoten door de tegenstanders van de overheid.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Ten eerste wordt vastgesteld dat u zich in het kader van uw huidige asielaanvraag grotendeels beroept op de motieven die u al in het kader van uw vorige aanvraag hebt aangehaald (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 3). In dit verband wordt opgemerkt zowel het CGVS als de RvV in het kader van uw eerste asielverzoek reeds tot de conclusie kwamen dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban aangezien u ongelooftwaardige, incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over kernaspecten van uw relaas.

Om de problemen van uw broer R. met de taliban te bewijzen, legt u in het kader van uw huidige aanvraag een document voor van de dienst opsporingen waarbij uw moeder navraag deed na de verdwijning van uw broer. Het is opvallend dat, hoewel u stelde niet op de hoogte te zijn van nieuwe informatie met betrekking tot uw problemen, in het voorgelegde document vermeld staat dat uw broer werd vermoord door de tegenstanders van de overheid en dat zijn lichaam werd begraven door de mensen van de regio (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 3). In het kader van uw vorige asielaanvraag verklaarde u nochtans tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u sinds uw vertrek niets meer over uw broer hebt vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013). Het is echter vreemd dat u ten tijde van dat gehoor niet al op de hoogte zou zijn geweest van het overlijden van uw broer aangezien het antwoord van de dienst opsporingen aan uw moeder reeds dateert van 05.10.1389 (of 26.12.2010 volgens de Gregoriaanse kalender). In dat opzicht is het ook vreemd dat u dit document niet al in het kader van uw eerste asielaanvraag kon neerleggen. Hiernaar gevraagd stelde u dat men u niet expliciet naar dit document gevraagd heeft en dat uw familie het ook niet opstuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 10). Het is echter bijzonder vreemd dat uw familie een dergelijk document niet mee zou opsturen toen u vroeg om documenten op te sturen. Nog wordt in verband met dit document opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk en op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskudigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

U hebt bijgevolg de ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw problemen van u en uw familie met de taliban, die reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld door zowel het CGVS als de RVV, aan de hand van uw nieuwe documenten en verklaringen in het kader van uw huidige asielverzoek, niet hersteld maar integendeel enkel bevestigd.

Bijgevolg kan ook in uw huidige asielverzoek de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact

van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat betreft uw persoonlijke omstandigheden werd in het kader van uw eerste asielverzoek reeds opgemerkt dat doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw persoonlijke activiteiten in Afghanistan. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ optekenen dat u in Afghanistan drie jaar naar school ging en vier jaar lang een voedingswinkeltje hebt uitgebaat in uw dorp (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 17.04.2013, punt 10). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u vier jaar naar school ging en verder enkel instond voor de voedselvoorziening van jullie koe. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had verklaard jarenlang een voedingswinkel te hebben uitgebaat, bevestigde u dit maar verklaarde u dat u dit minder dan twee maanden had gedaan en dat het geen grote winkel was (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 4-6). Deze verklaringen zijn evenwel geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw scholingsgraad en activiteiten voor uw vertrek uit Afghanistan en u derhalve geen zicht biedt op uw persoonlijk profiel.

In het kader van uw huidige asielverzoek werd vastgesteld dat u niet enkel over uw eigen scholingsgraad, maar ook over die van uw broer en zussen tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielverzoek dat uw broer en zus niet naar school gingen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 10). Nochtans legt u in het kader van uw huidige aanvraag twee schoolcertificaten voor op naam van uw broer en zus. U stelde in dit verband nog dat ze u twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan vertelden dat ze samen met de kinderen van uw oom naar school waren beginnen gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 9). Aangezien u uw vertrek in het kader van uw eerste asielaanvraag kaderde rond de tiende of elfde maand van 1389 (of tussen

22.12.2010 en 19.02.2011 volgens de Gregoriaanse kalender), moet u dit ten tijde van uw eerste interview bij het CGVS dus ook al geweten hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 16). Het is dan ook vreemd dat u dit toen niet zo verklaarde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, naast uw verklaringen over de verdwijning van en moord op uw broer (cfr. Supra) ook uw verklaringen over de verdwijning van uw vader tien tot twaalf jaar geleden allerm minst weten te overtuigen. Zo zou uw vader op mysterieuze wijze zijn verdwenen nadat hij met een onbekende man was meegegaan die bij jullie had aangeklopt. Sindsdien zouden jullie niets meer over hem hebben vernomen. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u gevraagd wat de identiteit van de man was met wie uw vader is meegegaan en of uw vader uit vrije wil of onder dwang met hem is meegegaan. U kon hierop echter enkel antwoorden at uw vader de deur achter zich open had gelaten en dat hij nooit meer is teruggekomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2014, p. 8). Wanneer u in het kader van uw huidige asielaanvraag opnieuw de vraag wordt gesteld wat er dan wel is gebeurd met uw vader, stelde u nog steeds hier niet veel over te weten. Nogmaals gevraagd naar de identiteit van de persoon of personen die hem meenamen, verklaarde u dat uw moeder u dit niet heeft verteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 7). Hoewel u ten tijde van de verdwijning van uw vader een kind was, is het niet aannemelijk dat u zich ondertussen niet beter zou hebben vergewist van wat er dan precies met hem gebeurd is. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u stelt geen idee te hebben van wat het beroep van uw vader was voor hij verdween (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 7).

Ook over hoe uw familie, bestaande uit uw moeder, broer en zussen, sinds uw vertrek uit Afghanistan voorziet in haar levensonderhoud, legde u bevreemdende verklaringen af. Zo stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet te weten hoe uw familie rondkomt sinds uw vertrek (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 10-11). U dacht dat ze jullie gronden aan het verkopen waren, maar het bleef louter bij veronderstellingen. Dat u zich niet zou informeren naar de manier waarop uw alleenstaande moeder en jongere broer en zussen sinds uw vertrek rondkomen, is echter weinig aannemelijk. In het kader van uw huidige asielaanvraag werd u nogmaals de vraag gesteld hoe uw familie in uw afwezigheid voorziet in haar levensonderhoud. Ditmaal verklaarde u dat uw familie leeft van de opbrengsten van het land en dat uw oom hen helpt te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 4). Maar over de hulp van uw oom legt u ook bevreemdende verklaringen af. U stelde dat uw oom uw komst naar België heeft gefinancierd en dat hij uw moeder ook een som geld gaf om zich te onderhouden en dat hij in ruil daarvoor land heeft in beslag genomen. U stelde dat uw oom, in ruil voor het geld dat hij al voor u en uw moeder had betaald, geld of land eiste en dat hij daarna vijf jerib land heeft ingenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 4-5). Gevraagd wanneer uw oom die eis dan wel precies maakte, stelde u dat hij dit elf of twaalf maanden geleden deed (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 5). Dit is vreemd aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek stelde dat uw oom een deel van het land van uw familie had gepakt in ruil voor het geld waarmee hij u naar hier stuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 10-11). Er wordt dan ook geconcludeerd dat u ook in het kader van uw huidige asielverzoek niet bereid bent om het CGVS een correct beeld te verschaffen van hoe uw familie er momenteel financieel aan toe is.

Naast het feit dat u geen zicht biedt op uw persoonlijke profiel en het werkelijk familiaal netwerk waarover u nog beschikt in Afghanistan en de financiële draagkracht daarvan, waardoor het vermoeden bestaat dat uw persoonlijke situatie in Afghanistan beter is dan u doet uitschijnen, werd bovendien reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld door het CGVS en de RVV dat u in België post hebt ontvangen van een persoon die dezelfde naam draagt als uw broer en wiens verblijfsadres in de stad Kabul is gesitueerd. Aangezien u zelf verklaarde slechts één persoon te kennen met de naam R. en uw verklaringen omtrent de verzending van deze brief in het kader van uw eerste asielprocedure allerm minst wisten te overtuigen, dient logischerwijs te worden vastgesteld dat uw broer in de stad Kabul woont en u derhalve over een netwerk in de stad Kabul beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Het overige document dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag neergelegde, de envelop, is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien het enkel bewijst dat u vanuit Afghanistan post bereikte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 57/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat hij het bewijs bijbracht dat zijn broer werd gedood door tegenstanders van het regime. Hij kon dit tijdens de eerste procedure niet bijbrengen, daar hij het toen nog niet in zijn bezit had, hij niet op de hoogte was van het lot van zijn broer en niets meer van zijn broer vernomen had. *"De CGVS verwijst op stereotiepe wijze naar een vermeende gangbare praktijk in Afghanistan waarbij via corruptie "officiële" Afghaanse documenten kunnen worden bekomen. De CGVS insinueert aldus dat het door verzoeker bijgebrachte document onbetrouwbaar zou zijn, doch bewijst dit geenszins. De redenering van de CGVS is niet logisch. De deductie van de CGVS gaat als volgt: "Veel Afghaanse documenten zijn vals. Verzoeker brengt een Afghaans document bij. Ergo: Het document is vals." Het is duidelijk dat deze deductie faalt."*

Verzoeker blijft erbij dat hij als broer van een militair een bijzonder risicoprofiel heeft. Hij is te goeder trouw in zijn verklaringen. Hij kan enkel aangeven dat hij bij zijn asielrelaas blijft en zijn verklaringen bevestigt en herneemt. Verweerder baseert zijn beslissingen volgens hem op een aantal veronderstellingen, hetgeen niet correct is. Verzoekers verklaringen werden niet afdoende onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in zijn district van herkomst. Er werd door verweerder niet getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit het district Khogyani, provincie Nangarhar. Uit zijn relaas blijkt duidelijk zijn terechte vrees voor vervolging. Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld. Het is volgens hem duidelijk dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming, aangezien Nangarhar een provincie is waarvan verweerder erkent dat er een ernstig binnenlands conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder besluit op basis van een eenmalige correspondentie uit Kabul dat verzoeker over een netwerk in Kabul zou beschikken. Uit die correspondentie moet blijken dat de afzender zijn broer is die dan ook nog in Kabul zou wonen waardoor er een functionerend netwerk zou bestaan. Verzoeker verwijst naar een nieuw stuk dat aantoonde dat zijn broer overleden is. Hij ziet dus niet in wat hij te maken heeft met Kabul of enige andere stad in Afghanistan. Verweerder gaat uit van een aantal veronderstellingen, die niet worden hardgemaakt. Verweerder veronderstelt volgens verzoeker niet eens dat hij een functionerend netwerk heeft in Kabul. Nergens uit zijn verklaringen kan het bestaan van een dergelijk netwerk worden afgeleid. Zijn familie heeft tien jerib grond in Nangarhar en is voor overleven aangewezen op de hulp van zijn oom langs moederszijde. Een deel van de grond werd door die oom in beslag genomen in ruil voor financiële steun aan verzoeker (kosten van vlucht naar België) en aan diens familie. Hij is afkomstig uit een landbouwersfamilie, die geen enkele band heeft met de stad Kabul. Dat hij voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is geweest om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, garandeert volgens verzoeker allerm minst dat hij bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat zou zijn om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien. *"In België bestaat voor asielzoekers/nieuwkomers een uitgebreid opvangnetwerk (fedasil). Voor teruggekeerde Afghanen bestaat er in Kabul niets. Werkloosheid is enorm, sociale voorzieningen nihil. De mogelijkheid dat verzoeker in Kabul vlot een degelijke job zou kunnen vinden is gebaseerd op veronderstellingen van de CGVS die niet verder onderbouwd worden."* Derhalve dient de subsidiaire bescherming volgens verzoeker beoordeeld te worden ten aanzien van de provincie Nangarhar en dient hem deze subsidiaire bescherming te worden toegekend. In het licht van een mogelijk vestigingsalternatief in Jalalabad, wijst verzoeker erop dat de toestand in heel Afghanistan

slecht is en dat er met betrekking tot de provincie Nangahar duidelijk een veiligheidsprobleem is. Hij verwijst “naar de SRB – *“Veiligheidssituatie Afghanistan : regionale analyse” – 21 maart 2013.*”

Verder kan verzoeker niet akkoord gaan met verweerders stelling dat er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico zou bestaan om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker verwijst naar recente berichtgeving, die aangeeft dat het aantal aanvallen van de taliban in Kabul aanzienlijk toeneemt, met burgerslachtoffers tot gevolg. *“De SRB waar het CGVS is hoe dan ook een beperkte tijdsopname van de toestand in Afghanistan / Kabul. Er is dus geen enkele garantie voor de veiligheid van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.”* Het is voor verzoeker duidelijk dat Kabul en omgeving *“terug oorlogsgebied is”*. Het is voor verzoeker tevens algemeen bekend dat de buitenlandse troepen zich uit Afghanistan aan het terugtrekken zijn. *“De vijandelijkheden zijn aan het en Kabul als hoofdstad van Afghanistan is nog meer een prioritair doelwit geworden.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel van 14 december 2014 (stuk 3).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus *“Afghanistan. IDP's en terugkeerders in Kabul”* van 23 februari 2015 (bijlage 1), de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015 (bijlage 2) en het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van januari 2015 (bijlage 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient erop gewezen dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 129 677 van 18 september 2014, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 129 677 van 18 september 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat verweerder zich heeft gebaseerd op veronderstellingen (zonder *in concreto* aan te duiden welke veronderstellingen die zouden zijn of waarom deze veronderstellingen niet correct zouden zijn) en het herhalen en bevestigen van zijn verklaringen, hetgeen niet kan worden aangenomen als een dienstig verweer. Waar verzoeker stelt dat verweerder verwijst naar een *vermeende* gangbare praktijk in Afghanistan waarbij via corruptie "officiële", Afghaanse documenten kunnen worden bekomen, dient erop gewezen dat verweerder zich met betrekking tot dit motief baseerde op de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van 27 juni 2013 (zie map 'Landeninformatie'). Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie in deze COI Focus onjuist of achterhaald zou zijn. Hoger werd er reeds op gewezen dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Met betrekking tot het stuk dat moet aantonen dat zijn broer overleden is, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht als volgt gesteld: *"Om de problemen van uw broer R. met de taliban te bewijzen, legt u in het kader van uw huidige aanvraag een document voor van de dienst opsporingen waarbij uw moeder navraag deed na de verdwijning van uw broer. Het is opvallend dat, hoewel u stelde niet op de hoogte te zijn van nieuwe informatie met betrekking tot uw problemen, in het voorgelegde document vermeld staat dat uw broer werd vermoord door de tegenstanders van de overheid en dat zijn lichaam werd begraven door de mensen van de regio (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 3). In het kader van uw vorige asielaanvraag verklaarde u nochtans tijdens uw gehoor voor het CGVS dat u sinds uw vertrek niets meer over uw broer hebt vernomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013). Het is echter vreemd dat u ten tijde van dat gehoor niet al op de hoogte zou zijn geweest van het overlijden van uw broer aangezien het antwoord van de dienst opsporingen aan uw moeder reeds dateert van 05.10.1389 (of 26.12.2010 volgens de Gregoriaanse kalender). In dat opzicht is het ook vreemd dat u dit document niet al in het kader van uw eerste asielaanvraag kon neerleggen. Hiernaar gevraagd stelde u dat men u niet expliciet naar dit document gevraagd heeft en dat uw familie het ook niet opstuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 10). Het is echter bijzonder vreemd dat uw familie een dergelijk document niet mee zou opsturen toen u vroeg om documenten op te sturen."*

Verzoekers uiteenzetting over de "deductie van verweerder" kan dan ook niet worden gevolgd.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Rekening houdend met het bovenstaande, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de COI Focus *“Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 2) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 3). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation”* van januari 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 3)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder dient erop gewezen dat in 's Raads arrest nummer 129 677 van 18 september 2014, dat kracht van gewijsde heeft, wordt gesteld als volgt:

“Verzoeker is een volwassen man die voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde vier jaar lang een voedingswinkeltje te hebben opengehouden in het dorp en bijgevolg enige werkervaring heeft als winkelier (stuk 12, vragenlijst, p. 3; stuk 6, gehoorverslag, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontkent verzoeker dit echter en stelt hij dat hij slechts gedurende twee

maanden goederen verkocht aan een tafeltje (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker dit in onderhavig verzoekschrift tracht af te doen als een communicatief misverstand, stelt de Raad vast dat verzoeker aan het begin van zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn verklaringen hem werden voorgelezen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en dat alles overeenkwam met hetgeen hij had verklaard (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker legt geenszins aannemelijke verklaringen af omtrent zijn tijdsbesteding. Zo stelt hij slechts dat hij gewoon buiten was en soms op de ene plaats, soms op de andere plaats speelde en soms met de koe van de familie bezig was (stuk 6, gehoorverslag, p. 5). Daarnaast is de familie van verzoeker in het bezit van tien jerib grond (stuk 6, gehoorverslag, p. 6, 7). In dit opzicht is het overigens niet aannemelijk dat verzoeker niet met zekerheid weet hoe zijn familie nu rondkomt en slechts veronderstelt dat zij deze gronden verkopen, ondanks het feit dat hij wel degelijk contact heeft gehad met zijn familie sinds zijn aankomst in België (stuk 6, gehoorverslag, p. 9, 10, 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker zich tijdens deze contactmomenten niet zou geïnformeerd hebben naar de huidige situatie van zijn familie. Bovendien blijkt uit het door verzoeker neergelegde verzendbewijs dat de broer van verzoeker woonachtig is in Kabul of op zijn minst kennissen heeft met een adres in Kabul. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet."

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande verder terecht gesteld als volgt:

"Wat betreft uw persoonlijke omstandigheden werd in het kader van uw eerste asielverzoek reeds opgemerkt dat doorheen uw asielprocedure tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw persoonlijke activiteiten in Afghanistan. Zo liet u tijdens uw asielaanvraag op de DVZ optekenen dat u in Afghanistan drie jaar naar school ging en vier jaar lang een voedingswinkeltje hebt uitgebaat in uw dorp (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 17.04.2013, punt 10). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat u vier jaar naar school ging en verder enkel instond voor de voedselvoorziening van jullie koe. Toen u werd geconfronteerd met het feit dat u op de DVZ had verklaard jarenlang een voedingswinkel te hebben uitgebaat, bevestigde u dit maar verklaarde u dat u dit minder dan twee maanden had gedaan en dat het geen grote winkel was (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 4-6). Deze verklaringen zijn evenwel geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over uw scholingsgraad en activiteiten voor uw vertrek uit Afghanistan en u derhalve geen zicht biedt op uw persoonlijk profiel.

In het kader van uw huidige asielverzoek werd vastgesteld dat u niet enkel over uw eigen scholingsgraad, maar ook over die van uw broer en zussen tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielverzoek dat uw broer en zus niet naar school gingen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 10). Nochtans legt u in het kader van uw huidige aanvraag twee schoolcertificaten voor op naam van uw broer en zus. U stelde in dit verband nog dat ze u twee of drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan vertelden dat ze samen met de kinderen van uw oom naar school waren beginnen gaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 9). Aangezien u uw vertrek in het kader van uw eerste asielaanvraag kaderde rond de tiende of elfde maand van 1389 (of tussen 22.12.2010 en 19.02.2011 volgens de Gregoriaanse kalender), moet u dit ten tijde van uw eerste interview bij het CGVS dus ook al geweten hebben (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 16). Het is dan ook vreemd dat u dit toen niet zo verklaarde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat, naast uw verklaringen over de verdwijning van en moord op uw broer (cfr. Supra) ook uw verklaringen over de verdwijning van uw vader tien tot twaalf jaar geleden allerminst weten te overtuigen. Zo zou uw vader op mysterieuze wijze zijn verdwenen nadat hij met een onbekende man was meegegaan die bij jullie had aangeklopt. Sindsdien zouden jullie niets meer over hem hebben vernomen. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u gevraagd wat de identiteit van de man was met wie uw vader is meegegaan en of uw vader uit vrije wil of onder dwang met hem is meegegaan. U kon hierop echter enkel antwoorden at uw vader de deur achter zich open had gelaten en dat hij nooit meer is teruggekomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2014, p. 8). Wanneer u in het kader van uw huidige asielaanvraag opnieuw de vraag wordt gesteld wat er dan wel is gebeurd met uw vader, stelde u nog steeds hier niet veel over te weten. Nogmaals gevraagd naar de identiteit van de persoon of personen die hem meenamen, verklaarde u dat uw moeder u dit niet heeft verteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 7). Hoewel u ten tijde van de verdwijning van uw vader een kind was, is het niet aannemelijk dat u zich ondertussen niet beter zou hebben vergewist van wat er dan precies met hem gebeurd is. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u stelt geen idee te hebben van wat het beroep van uw vader was voor hij verdween (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 7).

Ook over hoe uw familie, bestaande uit uw moeder, broer en zussen, sinds uw vertrek uit Afghanistan voorziet in haar levensonderhoud, legde u bevreemdende verklaringen af. Zo stelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet te weten hoe uw familie rondkomt sinds uw vertrek (zie gehoorverslag

CGVS dd. 30.09.2013, p. 10-11). U dacht dat ze jullie gronden aan het verkopen waren, maar het bleef louter bij veronderstellingen. Dat u zich niet zou informeren naar de manier waarop uw alleenstaande moeder en jongere broer en zussen sinds uw vertrek rondkomen, is echter weinig aannemelijk. In het kader van uw huidige asielaanvraag werd u nogmaals de vraag gesteld hoe uw familie in uw afwezigheid voorziet in haar levensonderhoud. Ditmaal verklaarde u dat uw familie leeft van de opbrengsten van het land en dat uw oom hen helpt te onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 4). Maar over de hulp van uw oom legt u ook bevreemdende verklaringen af. U stelde dat uw oom uw komst naar België heeft gefinancierd en dat hij uw moeder ook een som geld gaf om zich te onderhouden en dat hij in ruil daarvoor land heeft in beslag genomen. U stelde dat uw oom, in ruil voor het geld dat hij al voor u en uw moeder had betaald, geld of land eiste en dat hij daarna vijf jerib land heeft ingenomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 4-5). Gevraagd wanneer uw oom die eis dan wel precies maakte, stelde u dat hij dit elf of twaalf maanden geleden deed (zie gehoorverslag CGVS dd. 12.01.2015, p. 5). Dit is vreemd aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielverzoek stelde dat uw oom een deel van het land van uw familie had gepakt in ruil voor het geld waarmee hij u naar hier stuurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 30.09.2013, p. 10-11). Er wordt dan ook geconcludeerd dat u ook in het kader van uw huidige asielverzoek niet bereid bent om het CGVS een correct beeld te verschaffen van hoe uw familie er momenteel financieel aan toe is.

Naast het feit dat u geen zicht biedt op uw persoonlijke profiel en het werkelijk familiaal netwerk waarover u nog beschikt in Afghanistan en de financiële draagkracht daarvan, waardoor het vermoeden bestaat dat uw persoonlijke situatie in Afghanistan beter is dan u doet uitschijnen, werd bovendien reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds vastgesteld door het CGVS en de RVV dat u in België post hebt ontvangen van een persoon die dezelfde naam draagt als uw broer en wiens verblijfsadres in de stad Kabul is gesitueerd. Aangezien u zelf verklaarde slechts één persoon te kennen met de naam R. en uw verklaringen omtrent de verzending van deze brief in het kader van uw eerste asielprocedure allerminst wisten te overtuigen, dient logischerwijs te worden vastgesteld dat uw broer in de stad Kabul woont en u derhalve over een netwerk in de stad Kabul beschikt.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet verder dan het herhalen en bevestigen van zijn reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal (alook deze van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag), hetgeen geen dienstig verweer is. Tevens dient erop gewezen dat er nergens in de bestreden beslissing sprake is van een intern vestigingsalternatief voor verzoeker in de stad Jalalabad. Waar verzoeker verwijst naar het stuk dat moet aantonen dat zijn broer overleden is, kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent hoger sub 2.3.2. werd vastgesteld in het kader van de vluchtelingenstatus en dat hier als hernomen kan worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER